

Prima instanță: Jud. Ciocana, mun.Chișinău
Jud. A. Spoială
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
N.Budăi, V. Efros, I.Muruianu

Î N C H E I E R E

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” către Repeșco Victoria, Gîrleanu Alexandra, Gîrleanu Vladislav, intervenient accesoriu Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 privind încasarea datoriei de 60515,55 lei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și a menținut hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 16 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 12 octombrie 2016, Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Victoriei Repeșco, Gîrleanu Alexandra, Gîrleanu Vladislav, intervenient accesoriu Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 privind încasarea datoriei de 60515,55 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, în baza contractului de livrare a energiei termice în apă caldă nr.5108 din 23 mai 2006, încheiat între Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” (până la redenumire, SA „ Centrala Electrică cu Termoficare nr.2” din Chișinău, succesorul în drepturi al societății pe acțiuni „Termocom” în procedura falimentului) și Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate

nr.54/167, ultima asumându-și obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate.

A explicat că, din cauza neonorării obligațiilor de plată, datoria Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 la consumul de energie termică constituie suma de 11173281,16 lei.

A relevat că, în rezultatul consumului de energie termică Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 a prestat în continuare servicii de gospodărire comunală, inclusiv energie termică, la toți proprietarii/chiriașii/locatarii apartamentelor/încăperilor locuibile și nelocuibile ale blocului locativ gestionat, care la rândul său au beneficiat de serviciul prestat și aveau obligația de a achita în termen contravaloarea lor.

A statuat că, în caz de neachitare de către consumatori a sumelor datorate, Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 are obligația să acționeze consumatorii în judecată pentru încasarea datoriei, pentru a stinge creanța sa față de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” din contul achitărilor efectuate de către consumatorii cu datoriile restante. Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 nu a acționat în judecată pârâții pentru încasarea datoriei la consumul energie termice în sumă totală de 60515,55 lei, pentru perioada 01 noiembrie 2001-01 august 2016, din cauza lipsei mijloacelor financiare pentru achitarea taxei de stat și alte cheltuieli de judecată.

A invocat că, este în imposibilitate de a înainta prezenta acțiune oblică, dat fiind faptul că Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 nu are surse financiare destule pentru a depune cererea de chemare în judecată, până la momentul înaintării acțiunii în instanța de judecată pârâții nu au întreprins nici o acțiune privind stingerea datoriei pentru energia termică.

A solicitat încasarea, în mod solidar, din contul pârâților în beneficiul Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167, datoria pentru consumul energiei termice în sumă totală de 60515,55 lei, pentru perioada de 01 noiembrie 2001 – 01 august 2016, precum și încasarea, în mod solidar, din contul pârâților în beneficiul societății pe acțiuni „Termoelectrica” taxa de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 16 noiembrie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” a fost admisă parțial, cu încasarea în mod solidar, din contul Victoriei Repeșco, Gîrleanu Alexandra, Gîrleanu Vladislav în beneficiul Asociației Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.54/167 datoria în sumă de 21984, 65 lei cu titlu de datorie pentru energia termică pe perioada de 01 noiembrie 2001 – 01 august 2016. În rest, s-a respins ca tardivă acțiunea. S-a încasat în mod solidar, din contul Victoriei Repeșco, Gîrleanu Alexandra, Gîrleanu Vladislav în beneficiul Societății pe Acțiuni „Termoelectrica” suma de 659 lei 53 bani cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 16 noiembrie 2016.

La 29 septembrie 2017 Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2017 și a hotărârii Judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 16 noiembrie 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 18 mai 2017, expediată în adresa părților la 19 iunie 2017 (f.d 83), însă careva probe ce ar demonstra recepționarea acesteia de către părți la materialele cauzei, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2017 a fost depus la 29 septembrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de

fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu